

at forøge den tidligere bevilgede Sum, 175,000 Kr., til 215,000 Kr., og jeg kan saa godt forstaa, at man har ment, at det var noget meget, og i saa Henseende er jeg ikke uenig med det ærede Medlem, der sidst havde Ordet. Men hvad gør man saa? Sætter man det ned? Siger man: Vi indrømme, at de 175,000 Kr. ere noget for lidt, men de 215,000 Kr. ere for meget, vi slaa over, vi bevilge det og det, en bestemt Sum? Nej, det gør man ikke. Saaledes har man hidtil baaret sig ad med denne Post, som hidtil ikke har været kalkulatorisk, men nu stryger man alle 40,000 Kr., thi det ser saa kont ud for Balancens Skyld; men saa siger man, at de 175,000 Kr. ere kalkulatoriske. Ja, maaste, man opnaar en Besparelse for det første Aar, men lader man blot de 175,000 Kr. staa som kalkulatoriske Aar for Aar, kan De være rolige for, at vi nok naa op til de 215,000 og over det. Det kan nemlig gerne være, at der for Næstlivet er nogen Standsning paa dette Punkt, idet Kommunen paa Grund af de daarlige Tider og paa Grund af, at Skattebyrden just i de senere Aar er steget forholdsvis stærkt mange Steder, ere noget mindre tilbøjelige til at trænge paa Ministeriet for at saa Understøttelse til de aandsøge. Det er meget muligt, men man kan være sikker paa, at det kun er en Overgang. Naar man har vænnet sig til den ny Standard af Skattebyrden, som er fremkommen i de senere Aar, ja, saa vil det gaa som i gamle Dage, man vil atter ganske naturligt af humane Hensyn trykke paa Ministeriet, og er der saa ikke en Gang den Grænse for Ministeriet, at det kan sige: der er kun bevilget det og det, saa kunne De være ganske rolige for, at saa kan det saamænd være temmelig det samme, om der staar lidt mere eller lidt mindre paa Finansloven, naar Ministeriet lige over for de humane Krav ikke har en bestemt økonomisk Grænse fastsat i Finansloven. Jeg tror, det er en meget stor Fejl, at man her paa dette Punkt, sætter kalkulatoriske Bevillinger ind i Stedet for at bevilge en bestemt Sum, den være nu lidt mindre eller større, det er det det samme, det er ikke det, det kommer an paa. Der er saa mange kalkulatoriske Poster paa Finansloven, det kalkulatoriske er ofte nødvendigt, men at indføre det paa aldeles unødvendige Steder er en Opfindelse, som jeg ikke kan talle det ærede Finansudvalg for. Hele Udvalget har en Bemærkning i sin Betænkning, som for øvrigt er omtalt af den højt ærede Minister i Dag angaaende Bevillingen Konto VI. A. 3. midlertidige 2 å 3 aarige Understøttelser til Forfattere og Kunstnere. Udvalget mener, at den Konto i

sin Helhed er bevilget til enkelte Personer, saaledes at naar f. Eks. en saadan enkelt Person dør i Lobet af Finansaaet, saa maa Beløbet spares, og Ministeren har ikke Ret til at uddøle det til en anden. Det er en ny Lære. Det har ikke været Praksis saa i al den Tid, denne Konto har været opført paa Finansloven. Det er ganske vist, at Ministeren i al den Tid, jeg havde den Ære at være Minister, er bleven enig med Finansudvalget om, at naar jeg havde forlangt en Forhøjelse paa denne Konto, saa bleve vi enige om dem, der første Gang skulde have den, men intet herom er blevet opført paa Vædringsforslagslisten, det har været en privat Aftale mellem Finansudvalget og Ministeren, og Finansudvalget har stølet paa, at Ministeren vilde handle saaledes, som han havde sagt til Udvalget, men der har ikke været nogen Afstemning her i Tinget om de enkelte Personer. Dette gælder som sagt for 9 af 10 af de her understøttede Personer. En enkelt Gang har det været saaledes, at en enkelt Person er kommen paa Vædringsforslagslisten, men i Almindelighed er det saa, at der ikke her i Tinget har været stemt over de enkelte Personer, men kun om en Bevilling, en samlet Bevilling, og naar saa er, er der ingen Tvivl om, at Ministeren har fuld Raadighed over Kontoen inden for den Grænse, Kontoen selv udsiger, det vil altsaa sige 2- å 3-aarig Bevilling. For det første er det anerkendt, — det er mere end en Gang hændet — at naar en Mand er falden fra, naar han er død eller paa anden Maade ikke længere har faaet Understøttelse, saa er den Understøttelse, som var tildelt ham, bleven tildelt andre, hvilket saa er blevet meldt næste Aar, men der har aldrig nogen Sinde af nogen været gjort Indvending derimod, og det kunde der heller ikke, thi Ministeren havde Ret dertil. Naar man nu vil indføre en anden Praksis, kan man gøre det, det er en Sag for sig. Jeg paastaar kun, at saaledes som der nu er bleven handlet over for denne Konto i min Tid, og saaledes som den højtærede Minister nu har handlet, har han som jeg haft fuldstændig Berettigelse. Naar man vil sige, at det er underligt, at denne Konto paa den Maade kan bestaa af to Dele, een Del, som staar til Ministerens fri Raadighed, og en anden, som ikke staar saaledes, fordi der her igennem Tinget er stemt om de enkelte Personer, der skulle have Understøttelserne, saa vil jeg sige, at det er ikke noget nyt eller nyesaaende; akkurat det samme gælder om Konto 7 paa Universitetets Budget. Tillige finder jeg en Anerkendelse af denne Betragtning i, hvad der er stet i